

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 10 de juliol de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- El sr G.M.H. va presentar davant de l'Hble BATLLIA, demanda laboral contra els srs M.T.S. i R.G., respectivament titular administratiu i propietari del negoci F.D.E., en reclamació de la quantitat de 60.200 €, amb els interessos legals corresponents, i declaració a la CASS, en concepte de salari pels 19 dies treballats al mes de juliol del 2004, d'indemnització per comiat justificat, de 5 dies de vacances proporcionals als 2 mesos treballats en 2004, i de complement de salari.

II.- Els srs M.T.S. i R.G. es varen oposar a les pretensions de la part actora, plantejant el sr R.G. l'excepció peremptòria de dol.

III.- Per sentència de data 8 de març del 2007, l'Hble Tribunal unipersonal de Batlles secció civil, estimant substancialment la demanda de l'agent, va condemnar els srs M.T.S. i R.G. a satisfer al sr G.M.H., l'import de 58.861,89 € del qual es deduiran els 1.197,14€ ja percebuts pel sr G.M.H. amb anterioritat, mes interessos legals sobre la quantitat de 57.664,75 € a comptar de la data de fermesa de la resolució; així com a

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

satisfer les costes processals, com també a declarar i cotitzar a la CASS la suma de 58.861,89 €.

IV.- Contra aquesta resolució el sr R.G. ha interposat recurs d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part que recorre manifesta: que del conjunt de proves que consten en autes, i en especial els butlletins de salari, les manifestacions del propi demandant i l'aportació de dos xecs diferents, s'arriba a la conclusió que el sr G.M.H. tenia un salari de només 1.750 €; que la existència del salari de 2.100 € no resta acreditat per cap prova; que malgrat no existeixi cap prova documental de la forma de pagament derivada del deute de joc, del conjunt de la documentació aportada en autes, de les declaracions de les parts, així com del testimoni del prestanom del negoci, si que resta suficientment acreditada la realitat del deute de joc entre les parts i el seu pagament fraccionat; que privar un assalariat d'un mitja de transport propietat de l'empresa perquè també l'empresa precisa en horari laboral d'aquell mitja de transport per tal de complir amb els seus compromisos contractuals amb els clients així com per tal de prevenir la utilització del mateix per part del treballador a altres finalitats impròpies del vincle contractual, no es cap conducta contrària a la bona fe contractual sinó que es tracta d'una situació normal i lògica atenent a les noves circumstàncies en que es troba el vincle contractual entre assalariat i patró.

II.- Es pacífic que el sr G.M.H. va començar a treballar per compte del negoci F.D.E. del qual n'és titular administratiu el sr M.T.S. i propietari, el sr R.G., el dia 1 de maig del 1986, en qualitat de decorador; que per carta de data 23 de desembre del 2003 rebuda el 15 de gener del 2004, el sr G.M.H. fou acomiadat amb un preavis de 6 mesos; que per carta del dia 19 de juliol del 2004, el sr G.M.H. va rescindir

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

unilateralment el contracte de treball pels motius següents: " 1) Vostè no em paga que em correspon de 2.100€ mensuals, sinó que em paga sobre la base d'un salari mensual de 1.750 €; 2) m'ha modificat unilateralment les condicions habituals de treball en perjudici meu en no permetre que utilitzi el vehicle de l'empresa per desplaçar-me al meu domicili en finalitzar la jornada laboral..; 3) malgrat la meva negativa m'insisteix reiteradament perquè accepti una liquidació laboral fent constar que el complement de 350 € mensuals satisfet en concepte de salari i que no declarava a la CASS es el retorn d'un préstec a favor de vostè que mai ha existit.

III.- S'ha prèviament de resoldre la qüestió del salari convingut entre les parts. Resulta dels butlletins de salari, que l'empresa abonava al sr G.M.H., un sou mensual de 1.750 €, import declarat a la CASS. L'article 60 de la Llei sobre el contracte de treball especifica que sense perjudici que la prova s'aporti per altres mitjans, el butlletí de salari te valor probatori de l'existència o la inexistència dels diferents conceptes retributius, i del seu import. Pertoca doncs al sr G.M.H., que pretén que el seu veritable salari era de 2.100 € i no de 1.750 € com consta en els butlletins de salari, provar la seva al·legació; però aquesta prova ha d'ésser clara i fefaent per desvirtuar butlletins de salari firmats pel treballador. El sr R.G. reconeix que cada mes pagava al sr G.M.H., la quantitat de 350 € en mes de la de 1.750 €, però sosté que aquests abonaments no corresponien a un complement de salari sinó al reembossament d'un deute de joc contret amb la part adversa, cosa que nega rotundament aquesta darrera. Es cert que esta molt difícil provar un deute de joc, que, atès el seu caràcter que pot ser il·legal, es fonamenta de manera general, sobre la confiança i una obligació de paraula; per la mateixa raó es també molt difícil provar que un pagament no correspon a un deute de joc. S'ha doncs d'analitzar les proves que consten en autes, per tal de determinar la naturalesa del referit import de 350€, abonat cada mes al treballador, fora del salari declarat.

IV.- Resulta de l'extracte de compte bancari del sr G.M.H., que comença a comptar de l'any 2001, que el mateix va percebre de l'empresa en el curs d'aquest any

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

2001, una nòmina mensual de 275.000 ptes, íntegrament declarada a la CASS, mes, pel que fa als mesos treballats d'abril, juny, i agost, una quantitat de 25.000 (abril) o 30.000 ptes (juny i agost), no declarada; i respecte als mesos de juliol i setembre, un sou de 330.000 ptes; que a comptar del mes de març del 2002, l'empresari va abonar al treballador un import mensual de 2.100 €, aleshores que pels primers mesos del 2002, el salari ingressat pel treballador era de únicament de 1.750 €. Nogensmenys, resulta també dels talons aportats en autes per la part defenent, que el pagament de la quantitat de 2.100 € es feia mitjançant el lliurament de dos xecs diferents, un de 1.750 € i un altra de 350 €, que encaren que portaven la mateixa data, pot deixar suposar que els referits abonaments no es feien per un mateix concepte. D'aquestes constatacions se'n deriva que l'import veritable del salari del sr G.M.H. no s'evidencia de manera clara, ja que el sou cobrat en ptes es mes important que el sou cobrat en €, inclòs l'import de 350 € litigiós; que alguns mesos de l'any 2001, existeix l'abonament d'una quantitat suplementària de 25.000 o 30.000 ptes, i d'altres mesos no; que als mesos de gener i febrer del 2002, no s'ha pagat l'import de 350 €, aleshores que fou pagat regularment a comptar del mes de març del 2002, fins al mes de novembre del 2003. En conseqüència, encara que l'existència d'un deute de joc entre les parts, sigui molt sospitos com ho posa de manifest el primer jutge, i que existeix presumpcions que el salari convingut en la relació laboral no sigui el declarat prop de la CASS, aquestes presumpcions no permeten determinar de manera fefaent l'import exacte del salari del sr G.M.H., ni estan suficient per acreditar que el salari del treballador sigui de 210.000 €, i per tant desvalorar la força probatòria molt important dels butlletins de salari firmats i doncs acceptats pel sr G.M.H..

V.- A mes del greuge corresponent al pagament d'un salari inferior a el que fou pactat, que no es pot tenir en compte pels motius mes amunt esmentats, la carta de rescissió del contracte de treball entregada pel treballador a l'empresari el dia 19 de juliol del 2004, es fonamenta en una modificació unilateral de les condicions de treball per part de l'empresari, i en el comportament del sr R.G. per tal de fer acceptar al treballador una liquidació laboral al seu desfavor. Aquest últim punt de greuge no pot justificar un

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

desistiment del treballador si l'insistència de l'empresari no s'acompanya de pressions inadmissibles, físiques o psicològiques, o de mesures de represàlia, cosa que no està ni al·legat ni provat pel sr G.M.H.. Respecte a la modificació unilateral de les condicions habituals de treball per no permetre l'empresari que el treballador utilitzi el vehicle de l'empresa per desplaçar-se al seu domicili en finalitzar la jornada laboral, es pot considerar que es tracta del motiu previst en l'article 75-5 de la Llei sobre el contracte de treball que preveu com causa de desistiment justificat del treballador, l'incompliment greu del contracte per part de l'empresari. Ara bé, l'utilització per part d'un treballador, d'un vehicle de l'empresa pel seu ús personal, com per desplaçar-se al seu domicili, constitueix, en general, un favor atorgat per l'empresari, que depèn únicament de la bona voluntat del mateix, llevat del cas on es tracta d'un vehicle de funció, es a dir un vehicle atribuït únicament a un treballador per desenvolupar la seva feina i que el mateix pot utilitzar com ho considera convenient, inclòs per anar del seu domicili al seu lloc de treball, i tornar. En cas d'autes no consta la prova suficientment significativa que el sr G.M.H. gaudia de l'ús exclusiu del vehicle de l'empresa i doncs que es tractava d'un vehicle de funció. A més a més les parts donen dels fets una versió contradictòria sense que consti en autes, la més mínima prova per valorar l'una o l'altra tesi. En efecte, el sr G.M.H. pretén que en període de preavis l'empresari va privar-lo de l'utilització del vehicle de l'empresa per desplaçar-se al seu domicili, com ho feia des de l'inici de la relació laboral; Al contrari el sr R.G. sosté que no va retirar l'ús del vehicle al treballador, sinó que durant el preavis, el sr G.M.H. acabava la feina i marxava a les 16 hores, quan el negoci tancava a les 18 hores; que per poder utilitzar el vehicle entre 16 i 18 hores, si la feina el necessitava, va autoritzar el sr G.M.H. a utilitzar el vehicle a partir de 18,30 hores, en finalitzar la jornada de treball ordinari, el que el treballador no va acceptar. Si això fou el cas, no es pot imputar a l'empresari cap incompliment greu del contracte de treball, ja que correspon a la seva responsabilitat d'organització del treball a l'empresa, preveure que durant tota la jornada de treball, es podrà utilitzar el vehicle de l'empresa si es necessita per a la realització de la feina. Per tant,

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

en no poder valorar una versió mes que l'altra, degut a la manca de proves, s'ha de constatar que el sr G.M.H., no estableix l'autenticitat del segon motiu de greuge que va justificar la seva rescissió de la relació laboral.

VI.- la part que recorre ha consignat la quantitat de 1.197,14 € a favor del sr G.M.H. en concepte de salari del mes de juliol i de dies de vacances pendents, import que no esta discutit en tràmit d'apel·lació i que ja ha estat cobrat pel treballador.

VII.- Atès la nebulositat i la complexitat que envolten la relació laboral entre les parts, específicament en matèria de salari, no hi ha lloc a fer especial condemna en costes d'ambdues instàncies.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Estimar el recurs del sr R.G.;

Revocar la sentència del Hble Tribunal de Batlles de data 8 de març del 2007, en el sentit de desestimar la demanda de la part actora; sense fer especial condemna en costes processals d'ambdues instàncies.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-